

Εμπρός στον δρόμο του Λιονέλ Μέσσι (Τιμή στην Καταλονία)/ Όπως δημοσιεύτηκε στα "Νέα της Λευκάδας" στις 12/6/09

«Όλο το έθνος προσκυνά σώβρακα και φανέλες» έλεγε ο Τζίμης Πανούσης. Για να κάνουμε λοιπόν ένα πολιτιστικά παράτολμο άλμα και να εξετάσουμε τι μπορούν να προσφέρουν στην Ευρώπη τα σώβρακα και οι φανέλες της πρωταθλήτριας Ευρώπης Μπαρτσελόνα. Και εσείς κύριοι της «καθώς πρέπει» πολιτικής, που είδατε τον ευρωπαϊκό τελικό κρυφά στα σπίτια σας, μην διαβάσετε παρακάτω γιατί караδοκει η εντατική του Ωνασείου.

Η νίκη της Μπαρτσελόνα αποκτά μεγαλύτερη σημασία καθώς επιτεύχθηκε απέναντι σε μια Μάντσεστερ (Γιουνάιτεντ παρακαλώ και όχι Σίτυ) που μέχρι τώρα ήταν το φαβορί για 5-6 τίτλους. Και απέδειξε ότι το ταλέντο και η “νότια» σπιρτάδα συνδυαζόμενα με τον επαγγελματισμό υπερνικούν τον σκέτο «αγγλοσαξονικό» επαγγελματισμό και την «πολύ καλή φυσική κατάσταση» της πιο βαριάς φανέλας όπως είναι η καλοθρεμμένη Γιουνάιτεντ. Η ομάδα που με το ζόρι δέχτηκε έναν χορηγό νίκησε την ομάδα της διεθνούς, παραλίγο(;) αεριτζίδικης φούσκας, ING. Αυτά βέβαια δεν θα μπορούσαν να απασχολούν και πολύ τους πολίτες της Γκουέρνικα όταν τους διέλυαν τα Γερμανικά στούκας, ούτε και ήταν στις πρώτες προτεραιότητες των Διεθνών Ταξιαρχιών (με τον Αρθουρ Καίστλερ) όταν έδιναν το αίμα τους στην υπεράσπιση της Καταλονίας από τις Φρανκικές φασιστικές ορδές. Αυτό όμως που είχαν εκείνοι οι κοσμοπολίτες ήρωες στο μυαλό τους ήταν σίγουρα (όπως και τα έγραψαν) μια Ευρώπη των λαών, μια Ευρώπη της ειρήνης, μια Ευρώπη από τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια (κατά Βίλλυ Μπράντ), μια Ευρώπη όχι κοσμοκράτειρα αλλά ελπίδα του κόσμου για ένα καλύτερο και σοσιαλδημοκρατικό μέλλον, μια Ευρώπη που θα έλεγε ένα ηχηρό όχι τόσο στον Αμερικάνικο καπιταλισμό όσο και στον Σοβιετικό ολοκληρωτισμό (και γιατί όχι και στην Κινέζικη a la Τιέν-Αν-μεν ισοπέδωση, κυριολεκτικά κάτω από τις ερπύστριες, του ατόμου). Δεν είναι τώρα η ώρα να σκαλίσουμε τις συνέπειες της αδιαφορίας της υπόλοιπης τότε Ευρώπης στην επερχόμενη λαίλαπα του φασισμού και του ναζισμού. Το έχουν κάνει πολλοί άλλοι. Είναι όμως ώρα να σκαλίσουμε τις συνέπειες που θα έχει η σχεδόν γενικευμένη αδιαφορία για το «ευρωπαϊκό» αποτέλεσμα των Ευρωεκλογών.

Ακριβώς όπως τότε ανέβαινε ο φασισμός και ο ναζισμός και κάποιοι τραγουδούσαν αδιάφορα ενώ κάποιοι άλλοι (οι «Λεκεδαιμόνιοι») τα εκτιμούσαν ως ενδοκαπιταλιστικές διαφορές που θα ευνοούσαν το «αριστερό» (τρομάρα μας) κίνημα, έτσι και σήμερα.

Η «Πανερωπαϊκή κάρτα αποτελεσμάτων», που έδειξε γενική ενίσχυση της δεξιάς) έπαιξε ελάχιστα την Κυριακή το βράδυ και δεν απασχόλησε τους «παραθυράτους» κανενός κόμματος. Το «σοσιαλδημοκρατία ή βαρβαρότητα» είναι στο κέντρο του στόχου και τα υπόλοιπα θυμίζουν

«μωρές παρθένες» ή «ανυποψίαστα παπαγαλάκια που δεν βλέπουν το γεράκι».

Έβαλα τον υπερποδοσφαιριστή Μέσσι στον τίτλο, καθώς αυτό που κινδυνεύει δεν είναι το δικό μου μέλλον(55 ετών), ούτε το μέλλον του γερο-Τιερί Ανρί και του Κάρλες Πουγιόλ (που δεν είναι ακόμα 35). Είναι το μέλλον των 20άρηδων συνομήλικων του Μέσσι, που, για πρώτη φορά μετά τον πόλεμο, κινδυνεύουν να είναι η γενεά που θα ζήσει χειρότερα από την προηγούμενη. Και αυτό θα γίνει γιατί κάποιοι ανεγκέφαλοι άφησαν κάποιους πονηρούς να τραβήξουν τον καπιταλισμό στα άκρα και να κάνουν γενική επίθεση στις σοσιαλδημοκρατικές κατακτήσεις των λαών. Ο αποτυχημένος νεοφιλελεύθερος λιμοκοντόρος Μπαρόζο δεν άφησε κατά λάθος την Ευρώπη ανοχύρωτη στην Αμερικανική φούσκα. Ήταν caso pensato.

Όταν κ. Μπαρόζο, ξεκινάς στις Αζόρες ως «πρόθυμο» σκυλάκι των Αμερικάνων για το Ιράκ και αφήνεις τον Σημίτη να περιμαζέψει τα ασυμμάζευτα (πάλι καλά τα κατάφερε ο «Κινέζος»), δίνεις σαφές σήμα για το που θα το πάς. Εμείς οι απλοί πολίτες το είδαμε από την αρχή. Η περίφημη όμως Σοσιαλιστική Ομάδα της Ευρώπης (στην οποία είμαστε περήφανοι να ανήκουμε) πώς την πάτησε έτσι; Μήπως έχει ψιλογεράσει και θέλει γενικό lifting και νέο αίμα (και ιδεών αλλά και ατόμων); Τα μάθατε ότι στο Μέγαρο Μουσικής ήταν δεν ήταν 500 άτομα να ακούσουν τα, πραγματικά, αστέρια της Σοσιαλιστικής Διεθνούς;

Είναι πια προφανές ότι το ατύχημα δεν πρέπει να επαναληφθεί. Τότε δεν υπήρχε η «κρίση» που υπάρχει σήμερα και αρκετοί στην Ελλάδα δεν νοιάζονταν και πολύ για το τι κάνουν οι «κουτόφραγκοι» αρκεί να γεμίζει ο μπεζαχτάς από τα κοινοτικά κονδύλια (που σημειωτέον σε μεγάλο βαθμό έγιναν αμερικανικά 4X4 και τάισαν και πάμπολλες όμορφες Ανατολικές). Τότε εξ άλλου διώχναμε τον «αρχιερέα της διαπλοκής» και έρχονταν εκείνοι που θα επανίδρυναν το κράτος και θα πολεμούσαν τους ταβατζήδες και η κατσαρίδα του Ευαγγελισμού έκανε πολιτική.

Τώρα όμως δεν υπάρχουν ψευδαισθήσεις. Ο λαός, όχι μόνο της Ελλάδας, γνωρίζει τι σημαίνει γενική και δογματική απόσυρση του κράτους, τι σημαίνει αεριτζίδικο κεφάλαιο (και δομημένα ομόλογα), τι σημαίνει κουμπάροι και golden boys του Λονδίνου και τι τέλος σημαίνει η θεσμική καθυστέρηση και το δημοκρατικό έλλειμμα της Ευρώπης. Οι λαοί που είπαν όχι σε κάποια δημοψηφίσματα δεν είναι κατά της Ευρώπης (λυπάμαι Αλέκα και κ. Καρατζαφέρη) αλλά ζητάνε μια πιο ενωμένη και μια πιο φιλολαϊκή και αποτελεσματική Ευρώπη.

Στο προηγούμενό μου άρθρο έριξα το σύνθημα «ΣΗΜΙΤΗΣ ΓΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ». Η πρότασή μου ισχύει και δεν θα την επαναλάβω (Αν και μετά τα αποτελέσματα εμφανίζεται πιο ενισχυμένη η πρόταση για Μπαρόζο). Τουλάχιστον το ΠΑΣΟΚ να μην είναι στο άρμα του.

Το ΚΚΕ λέει ξεκάθαρα ότι, αν ήταν στο χέρι του, θα μας έβγαζε από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Αλλά το λέει ακριβώς επειδή τίποτε δεν θα είναι στο χέρι του και δεν λέει τίποτε για το ότι σήμερα θα είμαστε είτε Ισλανδία είτε Ουγγαρία με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο στο σβέρκο μας (τα μάθατε σύντροφοι ότι η Ισλανδία κατέθεσε επίσημα αίτηση προσχώρησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση; – μπα θα είναι και αυτοί τρελοί). Και φυσικά δεν θα είχε χάσει δεκάρα η ντόπια πλουτοκρατία αλλά όλοι οι υπόλοιποι. Έτσι είναι η ωμή πραγματικότητα φίλε Μάκη και υπόλοιποι σύντροφοι του Περισσού. Και προσοχή στα δάκρυα της Λιάνας γιατί είναι κροκοδείλια ή μάλλον χαμαιλεοντικά. Υπάρχει και ΝΕΜΕΣΙΣ για όλους κάποτε (θυμάστε το παλαιό ευρωψηφοδέλτιο του ΚΟΔΗΣΟ που συμμετείχε-για ρωτήστε με). Δεν σας αξίζει να εκτίθεστε από έναν χαμαιλέοντα. Έχετε τα δικά σας αξιολογώτατα πρόσωπα. Μην υποκύπτετε στις πιέσεις των μεγάλων καναλιών. Και φυσικά το ποσοστό των «αντιευρωπαϊστών» δεν είναι ίσο με το πρωτοφανές ποσοστό της αποχής συν το ποσοστό του ΚΚΕ. Έλεος σύντροφοι, που το είπατε δημόσια την Κυριακή το βράδυ.

Στα ίδια χνάρια και το ΛΑΟΣ. Ο «υπερδραστήριος» στο Ευρωκοινοβούλιο Καρατζαφέρης (μέχρι και επερώτηση για το «ανήθικο» σποτάκι της Βίση στην Γιουροβίζιον έκανε ο μεγάλος) σκυλεύει στο πατριωτικό και θρησκευτικό μας θυμικό και προσπαθεί να μας κάνει να ξεχάσουμε το «ιδού ο στρατός σας κύριε Αμερικάνε» και να το αντικαταστήσουμε με το «ιδού ο στρατός σας κύριε Πούτιν που είσαι και ορθόδοξος». Τονίζοντας μόνο τα αρνητικά και παραπλανώντας και διαστρέφοντας την αλήθεια, είναι και καλός χειριστής και ισάξιος του Γκαίμπελς στην επιμονή, πιστεύει ότι πες πες κάτι θα μείνει. Και έχει αποτέλεσμα, όπως και όλη η Υπερδεξιά στην Ευρώπη. Έβαλε και το χεράκι του και ο Χριστόδουλος με τον Άνθιμο και το γλυκό με την συνταγή του Λιακόπουλου (περιμένοντας το ξανθό γένος και τους εξωγήινους Ελ) έδεσε. Αν και προσωπικά πιστεύω ότι ο κρυφός του στόχος είναι να γίνει πρόεδρος της Ν.Δ. αυτός και όχι ο Σαμαράς ως αντίβαρο προς την «αμερικανίζουσα» κυρία.

Η Νέα Δημοκρατία, παντελώς απύσχα και στην Ευρώπη (σε σύγκριση με τα Σημιτικά : ΟΝΕ, προεδρία του 2003, Κύπρος στην Ευρώπη, ετοιμασία των Ολυμπιακών) και σκεφτόμενη μόνο την τοπική της επιβίωση έχει κλειστεί στο καβούκι της προσπαθώντας να μειώσει τις απώλειες . Τι να σου κάνει η αξιέπαινη Μαριέττα-Μαριωρή; (που, παρά την περιπέτειά της, έχει πιο σταθερό ελληνικό και ευρωπαϊκό βηματισμό από την κα Ντόρα για παράδειγμα)

Και θα κλείσουμε με τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο σίγουρα ηττημένος των εκλογών θα ήταν ενδιαφέρουσα περίπτωση, αν είμαστε σίγουροι για το που το πάει. Τουλάχιστον στα Ευρωπαϊκά, καθώς στα Ελληνικά μας δήλωσε ότι θα περιμένει μέχρι να πάρει την κυβέρνηση αυτοδύναμα. Η «απόσυρση» Παπαδημούλη δεν είναι θέμα κύρια προσωπικό. Είναι βαθιά πολιτικό και

σηματοδοτεί αλλαγή πλεύσης μέσα στο Ευρωκοινοβούλιο. Φεύγουν από την «γραμμή Λεωνίδα Κύρκου» και πηγαίνουν προς την «γραμμή Χαρίλαου Φλωράκη». Με ολίγο από Μπανιά και Ψαριανό. Το «καλό ΚΚΕ» είναι σχεδόν έτοιμο. Και πήραν και την ανταμοιβή τους, όπως αναγνώρισε και ο ίδιος ο Τσίπρας. Μας άφησε και ο Παπαγιαννάκης και η απώλεια είναι μεγάλη. Καλή σου ώρα Μιχάλη.

Οι Οικολόγοι είναι από τους κερδισμένους. Αν μάλιστα, ακούσουν και την Αυστριακή και τον Γερμανό, που είναι ακόμα στην Αθήνα, θα εδραιωθούν στο πολιτικό σύστημα και θα είναι προνομιακός συνομιλητής και πιθανός συνεταιίρος του ΠΑΣΟΚ (ja ja, ακριβώς όπως και στην Γερμανία με το SPD, herr Ρεχάγκελ).

Εμείς στο ΠΑΣΟΚ δεν πρέπει να καβαλήσουμε το καλάμι, όπως είπε την Κυριακή το βράδυ και ο πρόεδρος μας. Αυτό που μας χωρίζει από την επόμενη νίκη δεν είναι η Νέα Δημοκρατία, αλλά ο κακός και αλαζόνας εαυτός μας. Όσο και αν υπάρχει ακόμα.

Το σοσιαλδημοκρατικό (και φυσικά και οικολογικό) κίνημα στην Ευρώπη, όσες αδυναμίες και αν έχει και όσα λάθη και αν έχει κάνει, είναι ότι καλύτερο μπορούμε σαν Έλληνες, αλλά και σαν Ευρωπαίοι, να εμπιστευτούμε για το αύριό μας. Έχει δείξει την δύναμή του και την αποτελεσματικότητά του τόσο στην Σκανδιναβία, όσο και στην Κεντρική Ευρώπη αλλά και σε όλες τις άλλες χώρες με παραλλαγές (η Β Διεθνής δεν είναι κομμουνιστικό μονόχρωμο γκέτο όπως ήταν η αλήστου μνήμης Γ Διεθνής, να μην το ξεχνάμε, εκλεγμένε σύντροφε Κώστα).

Και κάτι για την Λευκάδα. Ευτυχώς που το ποσοστό της ΠΑΣΟΚΙΚΗΣ νίκης στο νησί είναι αυτό που είναι. Αν ήταν μεγαλύτερο, θα χάνονταν πολλές προοπτικές για την εμπέδωση του κόμματος αρχών, όπου η Νομαρχιακή Επιτροπή και ο συντονιστής της είναι οι «κυρίαρχοι του παιχνιδιού» πέρα και πάνω από οποιοδήποτε πρόσωπο, εκλεγμένο η όχι. Και για να τελειώσουμε με λίγο ποδόσφαιρο. Εγώ χάρηκα την νίκη της Μπαρτσελόνα και γιατί δεν ξεχνώ τι έχουν κάνει οι Άγγλοι στην Ινδία, στην Κύπρο, στην Αφρική, στην Ελλάδα αλλά και στην Βόρεια Αμερική αλλά και για τον ιδιοτελή λόγο ότι είμαι φίλος της Λίβερπουλ, Όχι παίζουμε. Ολοφάνερος χουλγκανισμός με πολιτικές δικαιολογήσεις.

Go go go Europe.

We are the champions (we payed our dues time after time).

You will never walk alone again (revenge for Liverpool).

We will all be there George and Louis (Ayalla) and Segolene and Felipe and Tony and Olaf and Willy and Jean and Bruno and.....

Wish you were here.....